

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.” Otk. 14:12.

IZD. 69, BR. 32.

BETL KRIK, MIČ., UTORAK, AVGUST 9, 1882.

CEO BR., 1978.

JEVANDELJE; ŠTA JE ONO I NJE- GOVO DELO NASUPROT TAJNI BEZA- KONJA II

ALONZO T. JONES

Hajde ponovo da se fokusiramo kako bismo mogli pošteno da pristupimo ispitivanju još jedne tačke. Iz tog prvog otpada je proizašla tajna bezakonja. I pošto je ta tajna bezakonja bila papstvo, i jeste papstvo, važno je za nas da znamo kako je ta stvar ušla, koje mesto je zauzimala tamo kada se pojavila i kako se pojavila. Kao što apostol kaže, postojao je otpad. Samouzdanje biskupstva i sve vrste različitih zabava i ceremonija su usvojene, takođe i usvajanje neznabožačke filozofije i nauke, kako bi se olakšalo obraćenje neznabožaca. Ovi ljudi su napustili tajnu Božju. I ostavili silu Božju iza sebe; a kada su shvatili da su izgubili silu Božju i da više nisu mogli da utiču na ljude da postanu poslušni Bogu, onda su potražili pomoć zemaljskih vlasti, pomoću kojih bi primorali ljude na poslušnost crkvi.

U Konstantinovo vreme delovala je ova sila; ova otpala crkva, ova tvorevina tajne bezakonja, davala je sve od sebe da osigura kontrolu nad građanskom vlašću i primora ljude da se prilagode učenjima i disciplini ovog otpalog religijskog oblika, koja sebe naziva Hrišćanstvom. Sada želim da usmerim vašu pažnju na nekoliko činjenica u vezi sa ovim. Jer baš tamo tada je došlo do niza događaja, niza koraka koji su vredni toga da ih razmotri svako ko bi želeo da otkrije uspon lika tajne bezakonja.

Na početku četvrtog veka, u Rimskom carstvu je postojala moćna crkvena organizacija, lideri i upravitelji koji su „samo želeli da utvrde vrhovnu vlast za sebe.“ - *Ensebius's Ecclesiastical History*, knjiga 8, poglavlje 1. Dok je „nada svakog biskupa u carstvu bila da politiku učini granom teologije,“ „Konstantin je imao cilj da teologiju učini granom politike.“ U spletkarenju sa Konstantinom, uspeli su da se trampe sa njim, tako što su njemu ponudili svoj uticaj i moć u teologiji, a on njima svoj uticaj u politici. Kao jedan od prvih plodova ovoga, Konstantin je bio postavljen za vladara polovine carstva. Zajedno sa Liciniusom, izokrenuvši Dioklecijanove progonilačke edikte i dopuštajući „punu slobodu Hrišćanima da praktikuju svoj način bogoslužnja;“ dopuštajući „kako Hrišćanima tako i svima da slede oblik bogoslužnja po svojoj želji;“ „da bi svako imao privilegiju da izabere božansvo kome želi da služi;“ I zapovedajući da bi crkveni objekti i crkvena imovina, koje je oduzeo Dioklecijan, trebalo da se vrate „celom telu Hrišćana,“ „i svakoj konventikuli redom.“ - *Ibid., knjiga 10, poglavlje 5.*

Sve ovo bi bilo dovoljno pravedno i ispravno, i dovoljno bezazleno samo po sebi, da je to bilo sve. Ali iza svega toga se krije

crkvena organizacija, ambiciozna da prigrabi vrhovnu vlast za sebe, i ta religiozno-politička spletko koja je uvedena da bi nahranila i zadovoljila ovu ambiciju. Ova crkvena organizacija je takođe tvrdila da je jedini zakonski i istinski predstavnik i čuvar Hrišćanstva u svetu, - to je bila Katolička crkva. I tek što je Milanski edikt zapovedio vraćanje imovine *Hrišćanima*, ona je bila zaplenjena i učinjena sredstvom pomoću kojeg je bilo osigurano carsko priznanje i zakonsko uspostavljanje *Katoličke crkve*.

Davno pre toga je bilo uspostavljeno pravilo, da je svako ko se nije slagao sa biskupima, bio nazivan jeretikom a ne Hrišćaninom; sada je bilo potvrđeno od strane Katoličke crkve da niko ko bude prozvan jeretikom neće imati nikakve koristi od vraćanja imovine *Hrišćanima*. Drugim rečima, Katolička crkva je osporila pravo svima osim Katolicima, da prime imovinu ili novac pod Milanskim ediktom, kroz osporavanje njihovog prava da sebe nazivaju Hrišćanima. Na ovaj način je Katolička crkva izvršila carsku odredbu samo prema onima koji su bili Hrišćani. Pomoću okolnosti, sile i uticaja koji je imala, i onim što je već učinila u korist Konstantina, može se doći do zaključka, ako ne i do konkretnog plana, da je ova odluka bila u korist Katoličke crkve. Posledično, Konstantinov edikt prokonzulu je sadržao sledeće reči:

„Naša je volja da, kada budete primili ovo pismo, ukoliko bilo šta što pripada *Katoličkoj crkvi* Hrišćana u nekoliko gradova ili drugih mesta, sada pripada dekurionima ili bilo kome drugom, da se odmah vrati njihovim crkvama. Pošto smo ranije odredili, da se *ovim istim crkvama* vrati u posed sve što su ranije posedovale.“

To uopšte nije bilo rečeno. Nije Katolička crkva bila ta, za koju je edikt nalagao da joj se vrati imovina; već pojedinačnim Hrišćanima, „celom telu Hrišćana.“ Ali zapazite kako je brzo Katolička crkva izokrenula reč „Hrišćanin“ i iznudila odluku carskim autoritetom, kome su bili potčinjeni Hrišćani. A kada mu je ona dala svoj uticaj u politici, on se nije usudio da kaže drugačije; jer da jeste, ona bi svoj uticaj prebacila Liciniusu ili nekome drugome i taj bi postao car. Ona je imala političku moć u svojim rukama i koristila ju je.

Niti je bilo dovoljno da bi car trebalo da odluči, da su sve ove usluge učinjene za „Katoličku crkvu Hrišćana.“ Odmah su se pojavile dve stranke koje su tvrdile za sebe da su katolička crkva. Stoga je car bio u obavezi da odluči *koja je od njih Katolička crkva.*“ Ovo pitanje je odmah pokrenuto i osporavano, a posledično je donesen edikt od strane Konstantina upućen istom prokonzulu (provincije u Africi) u kome je pisalo sledeće:

„Moja je volja da ovi ljudi, unutar provincija poverenih *Katoličkoj crkvi*, kojima Cecilianus predsedava, koji služe ovoj svetoj religiji i koji se

uobičajeno nazivaju sveštenicima, smatraju potpuno slobodnim i izuzetim od svih javnih službi.“

Stranka kojom je predsedavao Cecilianus u Africi, bila je u jedinstvu sa biskupom Rima. Druga stranka je onda iznela niz optužbi protiv Cecilianusa i poslala ih caru uz apel da bi njegov slučaj trebalo da ispituju biskupi iz Gala. Konstantin je u to vreme bio u Galu; ali umesto da biskupi iz Gala sami ispituju slučaj, on je odabrao trojicu njih da odu u Rim i sede sa biskupom Rima u komisiji, da reše slučaj. Konstantin je biskupu Rima poslao pismo sa kopijom svih optužbi i žalbi na račun njega i u ovom pismu biskupu Rima, između ostalog je rekao sledeće:

„Pošto nije promaklo vašoj marljivosti da ja pokazujem takvo poštovanje prema *Katoličkoj crkvi*, *želeo bih*, iznad svega da *ne ostavljate* prostora za raskol ili podelu.“

Ovaj koncil je naravno potvrdilo carevu reč da je *Katolička crkva* u Africi zaista bila *ona kojom je Cecilianus predsedavao*. A pošto je to bila ona koja je bila u zajednici sa biskupom Rima, sledilo je, da je Katolička crkva bila ona kojom je predsedavao biskup Rima. Druga stranka je uputila žalbu na ovu odluku i zahtevala da drugi veći koncil bude sazvan da ispita pitanje. Bio je sazvan još jedan koncil koji je bio sastavljen od skoro svih biskupa koji su bili pod Konstantinovom vlašću. Ovaj koncil je potvrdio carevu reč i odluke sa prethodnog koncila. Tada je suprotna strana uložila žalbu samom caru, na odluku koncila. Nakon što je saslušao žalbu, on je podržao akcije koncila i ponovo potvrdio svoju prvobitnu odluku. Onda je suprotstavljena strana odbacila, ne samo odluke saveta, već i odluke samog cara.

Onda je Konstantin uputio pismo Cecilianusu, pružajući više naklonosti onome što je sada nazivao „*zakonitom i presvetom*“ Katoličkom religijom, „ovlastivši ga da upotrebi građansku vlast da bi naterao suparničku stranu da se potčini. Ovaj deo njegovog pisma se nalazi u sledećim rečima:

„KONSTANTIN AVGUST CECILIANUSU, BISKUPU OD KARTAGENE: Kao što smo odredili, da bi nešto trebalo odobriti određenim sveštenicima *zakonite i presvete* Katoličke religije da snose ove troškove, dao sam pisma Ursusu, najslavnijem zameniku guvernera Afrike i razgovarao sa njim da bi on trebalo da obezbedi, da plati vašoj vlasti tri hiljade fola (oko sto hiljada dolara)...

„I kao što sam konstatovao da su *neki ljudi*, koji su nemirnog uma, *želeli da odvrte ljude od presvete Katoličke Crkve*, izvesnim pogubnim krivotvorenjem, želim da razumete da sam dao i prokonzulu Anulinusu, vikaru generala prefekta, kada je prisutan, sledeće naloge: da bi, između ostalog, *oni trebalo da obrate posebnu pažnju na ovo*, niti bi trebalo tolerisati ako se ovo previdi. Zbog toga, *ako vidiš bilo koga od ovih ljudi* da istrajava u ovom ludilu, trebalo bi bez ikakvog oklevanja, *pristupiti pomenutim sudijama i prijaviti ih njima, kako bi ih oni mogli sankcionisati, kao što sam im zapovedio.*“

Dakle, tek što je bilo odlučeno šta je bila „*zakonita i presveta*“ Katolička Crkva,“

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Otk. 14:12.

IZD. 69, BR. 32.

BETL KRIK, MIČ., UTORAK, AVGUST 9, 1882.

CEO BR., 1978.

građanska vlast je bila stavljena na raspolaganje ovoj crkvi, sa pozitivnim instrukcijama da upotrebi ovu vlast u budućem usklađivanju sa novom carskom religijom. Progonstvo je odjednom počelo. Biskupi Donatista su bili izbačeni, a Konstantin je bio zapovedio da bi njihove crkve trebalo da se daju Katoličkoj stranci. Niti je to uopšte bilo učinjeno miroljubivo. Stranke su optuživale jedna drugu, ali ni jedna od njih nije porekla varvarske scene masakra i odobravanja da se opustoše afrički gradovi. Donatisti su se hvalili svojim mučenicima; a okrutnosti katoličke stranke počivale su na njihovom sopstvenom priznanju; oni ne poriču, oni sa ponosom pravdaju svoja varvarstva: 'Da li Božja osveta može izneveriti njihove žrtve?' vikali su.“ *Milman, „History of Christianity,“ knjiga 3, poglavlje 1, paragraf 5 od kraja.*

A vlada je, postavši partizanska, izgubila moć da sačuva mir. Građanska vlast, postavši stranka religioznim spletkama, izgubila je moć da spreči građansko nasilje između religioznih frakcija. Građanska vlast je bila potčinjena crkvi, i predstavljala je samo oruđe crkve.

Nije se na ovo dugo čekalo. Sve se odigralo za manje od četiri godine. Milanski edikt je bio izdat u martu 313. godine. Pre nego što je taj mesec istekao, odluka je bila izrečena da su carske naklonosti i usluge bile samo za Katoličku Crkvu. U jesen iste godine, 313, zasedao je prvi koncil da odluči koja je bila Katolička Crkva. U leto 314. godine zasedao je drugi koncil po istom pitanju. A 316. dekret je bio poslat Cecilianusu, ovlastivši ga da raspodeli novac sveštenicima „zakonite i presvete Katoličke religije,“ i da upotrebi građansku vlast kako bi primorao Donatiste da se potčine odluci koncila i cara.

Milanski edikt, iz marta 313. imenovao je „celo telo Hrišćana“ za one koji primaju benefite, bez bilo kakve kvalifikacije i sektaškog određivanja. Pre isteka ovog meseca, odredbe edikta su bile ograničene samo na „Katoličku crkvu Hrišćana.“ U jesen iste godine, kada je car pisao biskupu Rima, ukazujući na prvi koncil, nazvao je uspostavljenu crkvu, „sveta Katolička Crkva.“ Sledećeg leta 314, kada je sazvao drugi koncil, ukazao je na učenje Katoličke Crkve, kao na otelotvorenje „najsvetije religije.“ A kada je bilo odlučeno koja stranka predstavlja ovu „najsvetiju religiju,“ onda 316. njegovo pismo i poruka Cecilianusu definisali su je kao „zakonitu i presvetu Katoličku religiju.“

Ni ovo nije bilo sve. Dok se ovo odigravalo, takođe oko 314, bio je donet prvi edikt u korist nedelje, iako se odnosio i na petak. Zapovedao je da petkom i nedeljom „nikakvi sudski ili drugi poslovi ne bi trebalo da se obavljaju, već bi trebalo služiti Bogu molitvama i moljenjem;“ a 321, svetkovanje petka je bilo

odbačeno, a sama nedelja je bila uzdignuta čuvenim Konstantinovim zakonom o nedeljnom odmoru, a sve u cilju unapređenja ambicije crkvenjaka da potvrde vlast kao vid suvereniteta za sebe.*

Sada je postojala još jedna stvar. Kada je Katolička Crkva iznudila ovu odluku u svoju korist, u pogledu carskih naklonosti i usluga i prisvajanja imovina, onda se vratila na drugi deo edikta i držala Konstantina za sledeće: da kao što je Katolička Crkva bila u kasnijem delu edikta, onda je svakako Katolička Crkva bila i u prvom delu edikta. A to je došlo u direktnom redu i na ovaj način: 323, uz pomoć direktne i službene pomoći Katoličke Crkve, Konstantin je uspeo da porazi Licinius i učini sebe jedinim carem. Pre nego što je „religiozna sloboda“ bila garantovana „Hrišćanima“ Milanskim ediktom, kao i odredbe u pogledu vraćanja oduzete imovine Hrišćanima, bio je javnim i izričitim ediktom ograničen samo na Katolike. Deo ovog dekreta izgleda ovako:

„VICTOR CONSTANTINUS MAXIMUS AVGUST JERETICIMA: Razumite sada po ovom sadašnjem zakonu, vi Novatiani, Valentini-ani, Marcioniti, Pauliani, vi koji se nazivate Katafrigiani, i svi vi koji smišljate i podržavate jeresi pomoću svojih privatnih skupština, u kojima se laž, taština, destruktivne i otrovne zablude, neodoljivo prepliću sa vašim učenjima; tako da preko vas zdrava duša biva pogođena bolešću, a živi postaju plen večne smrti...

„Zbog toga što više nije moguće podnositi vaše pogubne greške, upozoravamo vas ovim sadašnjim statutom, da se niko od vas ne usudi od sada da se okuplja zajedno sa ostalima. U skladu sa tim, naložili smo da budete lišeni kuća u kojima ste navikli da održavate svoje skupštine: i naša briga doseže toliko daleko, da zabranjujemo održavanje vaših sujevnih i besmislenih sastanaka, ne samo u javnosti već i u bilo kojoj kući i na bilo kom mestu. Neka oni od vas, koji su željni da prigrlje istinitu i čistu religiju, zauzmu daleko bolji kurs ulaska u Katoličku Crkvu, sjedinjujući se sa njom u svetom zajedništvu, pomoću čega ćete biti osposobljeni da dođete u poznanje istine.....

„To je cilj vredan blagostanja u kome živimo kroz Božju milost, da nastojimo da vratimo one koji su u prošla vremena živeli u nadi budućeg blagoslova, od svih nepravilnosti i grešaka, na pravi put, od tame ka svetlosti, od taštine do istine, od smrti do spasenja. A da bi se ovaj lek mogao efikasno primeniti, naložili smo (kao što smo ranije rekli) da budete pozitivno lišeni svake svrhe vaših sujevnih okupljanja; A mislim na sve domove molitve (ako su uopšte dostojni nazvati se tako) koje pripadaju jericima i da se ovi bez odlaganja obrate Katoličkoj Crkvi; da se sva druga oduzeta mesta predaju javnoj službi i da se ne ostavi bilo kakav prostor za buduća okupljanja; kako od danas pa na dalje, ni jedno od vaših nezakonitih okupljanja ne bi nastavilo da postoji na bilo kom javnom ili privatnom mestu. Neka se ovaj edikt učini javnim.

Tako je za manje od jedanaest godina Katolička Crkva došla u isključiv posed potpune vlasti nad carstvom i u pogledu prava na

svojinu i u pogledu prava na bogoslužjenje pod ispovedanjem hrišćanstva; i sa naročitim i direktnim nalogom da upotrebi tu vlast i ovlašćenja da „jeretike“ prisili na potčinjavanje. Tako je nastalo papstvo, - zver iz Otk. 13:1-10; i sve što je ikada postojalo u njemu od tada do danas bio je prirodan i neizbežan rast sile i povlastica koje je tada posedovala i na koje je polagala pravo Katolička Crkva.

A sve je to proizašlo iz Milanskog edikta, koji je „Hrišćanima“ dodelio vladajuće povlastice. I niko ne može da porekne da je u Milanskom ediktu i religiozno-političkim spletkama koje su se nalazile u njegovoj pozadini, bilo sadržano čitavo papstvo. Nijedan čovek ne može uspešno da negira, da je Milanski edikt, iako je spolja možda izgledao bezazleno, sadržao celokupno papstvo; ili da stvari koje su usledile u narednih deset godina, do 323., koje smo analizirali, nisu bile ništa drugo do logičan i neizbežan razvoj zla koje je ležalo zamotano u tome. Sve je to izašlo iz tog edikta i ništa nije moglo da izađe iz njega, što nije bilo u njemu.

Sada vam ponovo skrećem pažnju na misao, da je sve to, čitavo papstvo, svaki korak od tog dana pa na dalje, izašao iz tog edikta u korist Hrišćanstva. Zar nije? Sada, kada je Vrhovni Sud Sjedinjenih Država izdao dekret u korist Hrišćanstva, šta izlazi iz toga? Šta je u tome?

Šta je bilo u tom Konstantinovom ediktu u korist Hrišćanstva? – Zver, celokupno papstvo, od tog dana do danas. Onda šta je u ovoj odluci Vrhovnog Suda Sjedinjenih Država u korist Hrišćanstva kao nacionalne religije? – Lik zveri, lik papstva, od tog dana pa na dalje, za sve koji će doći. To je ono što je u njjoj.

Kao što je Konstantinov edikt u korist Hrišćanstva proizveo papstvo sa svim onim što jeste; isto tako sigurno, ova odluka Vrhovnog Suda Sjedinjenih Država u korist hrišćanske religije ovde, kao nacionalne religije, ima u sebi lik zveri i proizvešće sve što je proročanstvo o njemu ikada reklo. Sve to će izaći iz ove odluke, podjednako sigurno kao što je sve to izašlo iz ovog edikta.

Ovde će nastati rasprave o tome šta je zaista Hrišćanstvo, kao što su nastale tamo. Rasprave će nastati, ne znam tačno u kom obliku; mogu da nastanu između Katolicizma i Protestantizma ili između različitih sekti Protestantizma. Ali ove rasprave će se svakako pojaviti. Ne znam za koliko; ali kao što je bio donet ovaj dekret Vrhovnog Suda Sjedinjenih Država, da je ovo hrišćanska nacija, isto tako sigurno će doći do neslaganja jednog dana, i Vrhovni Sud ili neko drugi će odlučiti ko su Hrišćani i na koju klasu Hrišćana se mislilo u toj odluci. To će morati da dođe. I doći će.

Evo Nacionalne Reformne Asocijacije, Američke Šabatne Unije, i cele ove

* Otkad je ova propoved bila propovedana. Kongres je doneo Nedeljni zakon, zatvarajući Svetski Sajam tog

dana. Tako je i sada paralela potpuna, a sličnost je savršena. (Vidi "Svedočanstvo Br. 33," s. 240.) Sve što ostaje sada je za one koji su toliko dugo grabili za moći, da idu

napred sa korišćenjem moći koju sada imaju. Svi citati u ovoj propovedi biće pronađeni u "Dve Republike,"

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.” Otk. 14:12.

IZD. 69, BR. 32.

BETL KRIK, MIČ., UTORAK, AVGUST 9, 1882.

CEO BR., 1978.

crkvene kombinacije, koji su radili u korist o- voga tokom ovih dvadeset devet godina. Hoće li ćutati i ništa ne učiniti? Zar danas nema ovde crkvene organizacije koja želi da potvrdi vlast kao vid suvereniteta za sebe, kao što je tada trebalo pokrenuti sličnu raspravu?

Onda može li neko sumnjati ili ne vi- deti, da pod okolnostima i uslovom vremena, u pogledu položaja koji je crkva zauzimala u to vreme, isto tako sigurno kao što je ovaj Kon- stantinov edikt u korist Hrišćanstva kao reli- gije rimskog carstva, doneo papstvo, i iz toga je izašlo sve što je papstvo ikada bilo, isto tako sigurno pod sličnim okolnostima i sličnim uslovima crkvene ambicije, iz ove odluke Vrhovnog Suda koja je učinila Hrišćanstvo na- cionalnom religijom, - baš tako sigurno u o- vome je i lik zveri i iz njega će doći sve što je proročanstvo ikada reklo o tome.

Mi nismo jedini koji su u stanju da vide ove stvari. To je jedna od stvari koja je bila na umu kada je pravljena ova vlast. Pre donošenja nacionalnog ustava, u Virdžiniji je postojao pokret za uspostavljanje hrišćanske religije - ne katoličke, niti protestantske, već „hrišćanske religije;“ to je sve. Dopustite mi da vam pročitam šta je Džejms Medison video u tome:

„Ko ne vidi da isti autoritet koji može da uspostavi Hrišćanstvo, isključujući sve druge reli- gije, može sa istom lakoćom da uspostavi bilo koju Hrišćansku sektu, isključujući sve druge sekte?“

Konstantin je u početku bio naklon- njen Hrišćanstvu kao celini - „celom telu Hrišćana.“ A onda je osnovao posebnu sektu „Katoličku Crkvu Hrišćana,“ podjednako lako kao kada je to učinio prvi put. Kao što je Vrhovni Sud Sjedinjenih Država uspostavio Hrišćanstvo kao nacionalnu religiju, isključu- jući sve ostale religije, isto tako će ova ili neka druga sila morati da uspostavi određenu sektu, isključujući sve druge sekte. Vrhovni Sud alu- dira na Protestantizam; ali ako je to sve, neko će morati da odluči koja je to sekta Protestan- tizma. Ne znam ko će odlučiti o tome; da li Vrhovni Sud ili Kongres ili kroz nacionalnu iz- bornu kampanju, ne mogu da kažem; ali će biti odlučeno na neki način. To mora doći. Ovako govori Duh proroštva:

„Stari sporovi, o kojima se ćutalo dugo vremena, oživeće i novi sporovi će se pojaviti; i to će se dogoditi dovoljno rano.“

Kao što sam rekao ranije, dok je ovo bilo na svom putu ovamo, da nas uputi, govo- reći da će dovoljno rano zauzeti mesto, ovu stvar je obavio Vrhovni Sud Sjedinjenih Država, koji čini prvi korak ka podizanju ovih sporova, starih i novih, pomešanih i starih i no- vih, i ovo se događa dovoljno rano. Šta je onda to što nam je pred očima? Ša je to što je pred našim licima? Ima li išta tamo? Sve ove stvari su u ovoj odluci.

Medison i njegovi savremenici znali su sigurno, da ako je Hrišćanstvo ustanovljeno kao državna religija Virdžinije, mora da postoji posebna sekta, a svi ostali da budu potlačeni. Ne samo to, već je video sledeće:

„Umesto da pruži utočište progonjenima, ona je sama po sebi signal za progonstvo.“

Zapazite sada: oni su zauzimali ovu poziciju; oni su iskusili ovo u svoje vreme. Vi- deli su „signal za progonstvo.“ Kao što je pre- dlog da se Hrišćanstvo učini zvaničnom religi- jom Virdžinije, bio signal za progonstvo u toj državi, isto tako je odluka Vrhovnog Suda da se Hrišćanstvo učini zvaničnom religijom ove nacije, signal za progonstvo kroz čitavu naciju. Ali ponovo čitam iz Medisonovog prigovora to me:

„Koliko god da je sada udaljen od Inkvi- zicije, razlikuje se od nje samo u određenom ste- penu.“

U tom predlogu da se uspostavi „hrišćanska religija“ u Virdžiniji - oni su vi- deli Inkviziciju. Šta mi vidimo u aktuelnom uspostavljanju iste religije od strane Vrhovnog Suda Sjedinjenih Država? Ponovo čitam:

„Jedno je prvi, a drugo poslednji korak u karijeri netolerancije.“

To su videli stvaraoci ove republike, u pokušaju da se „hrišćanska religija“ učini na- cionalnom religijom. Šta ovaj narod vidi u odluci Vrhovnog Suda Sjedinjenih Država, koji uspostavlja „hrišćansku religiju“ kao na- cionalnu religiju? Kao što je tada bio evidentan signal za progonstvo i progonstvo kroz čitavu državu, tako je bilo evidentno i ovo progonstvo kroz čitavu naciju. Kao što je to u sebi imalo Inkviziciju, isto tako ovo sada ima u sebi istu stvar.

Kao što je ovaj Konstantinov edikt i- mao u sebi papstvo, isto tako ovo ima u sebi sve što lik papstva jeste ili će biti. Ponovo su se pojavili sporovi oko toga šta je bilo Hrišćan- stvo i ovo je dovelo do uspostavljanja Kato- ličke Crkve i svih vrsta progonstva; uskoro je bio učinjen sledeći korak, koji je sve primorao da postanu Katolici - jeretike da se pridruže Katoličkoj Crkvi i da predaju svoju imovinu Katoličkoj Crkvi.

Pojavila se još jedna poteškoća i spor oko toga šta je bilo istinsko katoličko učenje, i ovo je dovelo do Nicejskog Koncila, na kojem je bio uspostavljen Trinitarijanizam kao istin- sko katoličko učenje. Ubrzo je usledila odluka cara, koji je preko koncila uspostavio Arija- nizam kao istinsko katoličko učenje. Ubrzo je usledila odluka drugog cara koji je preko kon- cila ponovo uspostavio Trinitarijanizam kao istinsko katoličko učenje. Tako su jedan vladar i koncil odlučili jedno, a drugi vladar drugo, u pogledu toga šta je bila istinska katolička reli- gija. I tako se nastavio spor za sporom svih vrsta, sve dok zemaljske vlasti i ljudske sile nisu učinile biskupa Rima izvorom vere, ume- sto reči Božje kroz Gospoda Isusa Hrista, sile Božje. Prema tome, tajna bezakonja je ve- kovima skrivala i potiskivala tajnu Božju.

Sada će oživeti stari sporovi i pole- mike. Neki od ovih sporova će se podignuti odmah u pogledu toga šta je istinsko pravo Hrišćanstvo, Katolicizam ili Protestantizam, Trinitarijanizam ili Unitarijanizam, Kalvini- zam ili Arijanizam. Ove stare polemike koje su

dugo bile utihnule, će oživeti. Ovi stari sporovi će se uzdignuti iznad cepidlačnih teorija koje u sebi nemaju istine. Oni će se sporiti preko o- vih stvari. Atomi će biti svetovi i svetovi će biti atomi; i ovi atomi koje će oni pretvoriti u sve- tove, biće jednostavno besmisleni sporovi, ko- jima oni mogu da steknu kontrolu nad građan- skom vlašću, da prisile one koji im se protive i ne veruju kao oni, da se ponašaju kao što oni misle ili veruju. „Stare polemike će se poja- viti,“ a evo i novih polemika: otkrivenja lažne nauke, evolucija, vreme probe nakon smrti, itd. „Nove i stare će se pomešati i OVO ĆE SE DOGODITI DOVOLJNO RANO.“ Da li ne verujete u to? Da li verujete u to? Zar nije vreme da verujete u to? Zar nije vreme da ve- rujete u to, braćo? Dobro onda, nadam se da hoćete.